

Arrest

nr. 110 176 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Pakistaans staatsburger te zijn en u bent afkomstig van Sialkot in de provincie Punjab. U hangt de sjiitische religie aan. U verklaart dat u sinds vier à vijf jaar af en toe naar religieuze bijeenkomsten ging. U kon niet vaak gaan, omdat u geen vrije dag had op het werk. Toen u midden 2011 elke week op zaterdag een vrije dag had, kon u vaker gaan naar de religieuze vergaderingen en deed u dat ook. U hielp ook de bijeenkomsten voorbereiden door bijvoorbeeld te helpen met het klaarzetten van stoelen. De mensen van Ahle Sunnat en Ahle-e-Hadit waren hier echter niet mee akkoord. Sinds u vaker naar de vergaderingen ging, begonnen zij u telefonisch te bedreigen. Ze zegden dat u moest stoppen met die religieuze activiteiten, anders zouden ze u vermoorden. Deze bedreigingen hebben ongeveer een half jaar geduurd tot u in november of december 2011 werd aangevallen. U was 's avonds onderweg van de stad naar huis en u werd tegengehouden door acht personen die u ernstig hebben toegetakeld. Na dit incident bleef u dreig telefoons ontvangen. Uw familieleden gingen dit

incident aangeven bij de politie, maar die hebben enkel een rapport opgesteld. Omdat u zich niet langer veilig voelde, bent u naar Sialkot gegaan, waar u bij verwanten van de schoonfamilie van uw zus kon verblijven. Ook daar kreeg u echter dreigtelefoons. Op 15 februari 2012 hebt u uiteindelijk Pakistan verlaten. Op 18 maart 2012 bent u in België aangekomen en de volgende dag hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. U legt geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van religieuze problemen. Mensen die lid zijn van Ahle Sunnat en Ahle-e-Hadit dreigden ermee u te vermoorden als u niet zou stoppen met uw religieuze sjiiitische activiteiten. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt. Vooreerst werden enkele belangrijke tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo vertelde u ten overstaan van het Commissariaat-generaal dat u drie maanden voor uw vertrek uit Pakistan in elkaar werd geslagen (CGVS p.7). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u echter verklaard dat dit incident had plaatsgevonden vijf maanden voordat u Pakistan had verlaten (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Wanneer u met deze opmerkelijke inconsistentie werd geconfronteerd, verklaarde u dat u bij de DVZ werd gevraagd hoelang het geleden was dat u in elkaar werd geslagen en niet hoelang voor uw vertrek (CGVS p.12). Deze uitleg wordt echter niet aanvaard. Bij de DVZ hebt u immers expliciet verklaard dat u vijf maanden voordat u Pakistan verliet in elkaar werd geslagen door leden van Ahle Sunnat en Ahle-e-Hadit. Uw verklaring is dus niet afdoende om de vastgestelde incoherentie op te heffen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aangetast. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht om gedurende de volledige asielprocedure coherente en eenduidige verklaringen af te leggen, hetgeen bij u niet het geval blijkt te zijn. Daarnaast verklaarde u tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat u, nadat u uw dorp had verlaten, drie maanden lang in Sialkot hebt gewoond bij verwanten van de schoonfamilie van uw zus, telkens op hetzelfde adres (CGVS p.4,15). Bij de DVZ had u echter aanvankelijk verklaard dat u niet op een adres, maar dat u op verschillende plaatsen ondergedoken had geleefd (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Wanneer u hier mee werd geconfronteerd, verklaarde u dat u inderdaad op verschillende adressen in verschillende huizen hebt gewoond, telkens in Sialkot (CGVS p.15). Wanneer u opnieuw met uw eerdere verklaringen bij het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd, zei u dat u de eerdere vragen misschien niet goed had begrepen (CGVS p.16). Er dient echter te worden opgemerkt dat u tot tweemaal toe expliciet werd gevraagd of u drie maanden lang op een adres hebt gewoond, waarna u telkens bevestigend antwoordde (CGVS p.4,15). Uw verklaringen dat u de vraag niet hebt begrepen wordt dus niet aanvaard, waardoor opnieuw ernstig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Verder verklaarde u dat de bedreigingen door de mensen van Ahle Sunnat en Ahle-e-Hadit zijn begonnen midden 2011, toen u vaker naar de religieuze bijeenkomsten begon te gaan (CGVS p.7,8). U zei ook dat u ongeveer een half jaar lang werd bedreigd, vooraleer u eind 2011 in elkaar werd geslagen (CGVS p.9). Later verklaarde u echter dat u al vier à vijf jaar problemen kende, dat u al heel lang werd bedreigd, en dat u daarom sinds midden 2008 verschillende pogingen hebt gedaan om een visum voor het Verenigd Koninkrijk te verkrijgen (CGVS p.13). Wanneer u werd geconfronteerd met de verschillen met uw eerdere verklaringen, herhaalde u dat u vroeger ook al werd bedreigd (CGVS p.14). De loutere aanpassing van uw verklaring kan echter bezwaarlijk als een verschoningsgrond voor deze vastgestelde tegenstrijdigheid worden beschouwd. Dergelijke inconsistenties in uw verklaringen komen uw geloofwaardigheid in geen geval ten goede. Voorts verklaarde u dat er na het incident waarbij u werd in elkaar geslagen een klacht werd ingediend bij de politie. Opnieuw bleken uw verklaringen hieromtrent echter niet eenduidig en coherent. U verklaarde namelijk eerst dat u zelf een klacht had ingediend bij de politie, waarna u uw verklaringen aanpaste en zei dat uw broer was gegaan voor een klacht om later dan te stellen dat uw vader en uw broer samen naar de politie zijn gegaan (CGVS p.11,12). Wat betreft het rapport dat door de politie werd opgesteld, lopen uw verklaringen eveneens sterk uiteen. Eerst zei u namelijk dat u niet weet of uw broer een kopie van die klacht had gekregen. Wanneer u echter werd gezegd dat bij het indienen van een klacht altijd een geattesteerde kopie van die klacht wordt uitgereikt, zei u dat uw broer toch zo'n kopie had gekregen, maar dat die kopie zoek is geraakt (CGVS p.12). Dergelijke inconsistente verklaringen kunnen door het Commissariaat-generaal niet worden aanvaard. Het betreft hier immers geen details, maar het gaat over essentiële informatie die aan de kern van uw asielrelaas raakt. Hierdoor wordt opnieuw aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas geraakt. Wat betreft uw reisroute dient te worden aangehaald dat ook uw verklaringen hieromtrent weinig overtuigend zijn. Wederom werden hier immers verschillen in uw verklaringen vastgesteld. Bij de DVZ had u namelijk verklaard dat u van Pakistan tot Iran met de bus had gereisd (DVZ Verklaring, vraag 35), terwijl u bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat u per vrachtwagen van Quetta naar Iran was gegaan (CGVS p.5). Wanneer u hiermee

werd geconfronteerd, gaf u als verklaring dat bij de Dienst Vreemdelingen zaken nooit werd gevraagd met welk vervoersmiddel u had gereisd, u had er, zo verklaarde u, enkel gezegd welke route u had gevolgd (CGVS p.6). Deze verklaring wordt echter opnieuw niet aanvaard. De medewerkers van de Dienst Vreemdelingen zaken hebben er immers geen enkel belang bij om aspecten van uw reisroute te verzinnen. Bovendien werden uw verklaringen bij de DVZ u na afloop voorgelezen, waarna u zich hiermee akkoord verklaarde door uw handtekening te plaatsen. Naast een tegenstrijdigheid over de verschillende transportmiddelen die u gebruikte om naar België te reizen, werd ook een discrepantie ontdekt in verband met de kostprijs van uw reis. Bij de Dienst Vreemdelingen zaken had u immers verklaard dat er 600 000 roepies aan de smokkelaar werden betaald om u tot in België te brengen, terwijl u bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat er 6000 euro werd betaald in Pakistaans geld, maar u wist niet meer hoeveel dat dan was in de Pakistaanse munteenheid (CGVS p.6). Door dergelijke niet eenduidige verklaringen met betrekking tot uw reisroute heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om aan te nemen dat u niet hebt gereisd op de manier die u bij het Commissariaat-generaal beweert. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u wel degelijk een internationaal paspoort hebt gebruikt voor uw reis, maar dat u dit paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om zo hierin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u hebt gereisd en eventuele uitgereikte visa verborgen te houden. Dit vermoeden wordt versterkt doordat u aanvankelijk ook trachtte verborgen te houden dat u ooit überhaupt een internationaal paspoort hebt gehad (CGVS p.4). Pas wanneer u werd geconfronteerd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan ook een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat u drie keer een visum voor het Verenigd Koninkrijk hebt aangevraagd, gaf u toe dat u een internationaal paspoort hebt gehad (CGVS p.13,14). U voegde eraan toe dat u ook voor Zwitserland een visum had aangevraagd dat u ook werd geweigerd (CGVS p.14). U zei echter dat u dat paspoort nooit zelf hebt aangevraagd, maar dat een smokkelaar dat voor u had gedaan. U zei dat u in die periode, midden 2008, immers reeds Pakistan wilde verlaten omwille van religieuze problemen. Deze verklaringen werden eerder echter al als ongeloofwaardig beschouwd, waardoor ook weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u een smokkelaar zou hebben nodig gehad om een reispaspoort aan te vragen. Uw verklaring dat de smokkelaar uw paspoort en visa regelde, louter omdat dat zo was afgesproken, is niet afdoende om deze conclusie om te keren. Ten slotte dient te worden aangehaald dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd. Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A, (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat het algemeen gekend is dat bij de Dienst Vreemdelingen zaken de verklaringen van asielzoekers niet met zorg worden genoteerd en de vragen niet *met logische aandacht* worden gesteld. Hij meent dat zijn relaas geen tegenstrijdigheden bevat.

Verder stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de toepassing van de subsidiaire bescherming en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ook niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas, aangezien verzoeker over verschillende onderdelen van zijn relaas tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat hij drie maanden voor zijn vertrek uit Pakistan in elkaar werd geslagen (gehoorverslag, 7), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat dit incident plaatsvond vijf maanden voordat hij Pakistan verliet (vragenlijst, vraag 3.5). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd hoe lang het geleden was dat hij in elkaar werd geslagen. Dit blijkt echter allerminst uit de vragenlijst.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat hij nadat hij zijn dorp had verlaten drie maanden lang in Sialkot heeft gewoond bij verwanten van de schoonfamilie van zijn zus, telkens op hetzelfde adres (gehoorverslag, 4, 15), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij op verschillende plaatsen ondergedoken had geleefd (vragenlijst, vraag 3.5). Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij op verschillende plaatsen ondergedoken heeft geleefd en stelt dat hij de vraag niet goed had begrepen. Dat hij de vraag niet goed zou hebben begrepen blijkt echter niet uit het gehoorverslag. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij drie maanden lang op datzelfde adres heeft verbleven, waarop verzoeker bevestigend antwoordde (gehoorverslag, 4).

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker eerst verklaarde dat de bedreigingen door de mensen van Ahle Sunnat en Ahle-e-Hadit in 2011 zijn begonnen en dat hij ongeveer een half jaar lang werd bedreigd vooraleer hij eind 2011 in elkaar werd geslagen (gehoorverslag, 8-9), terwijl hij later verklaarde dat hij al vier tot vijf jaar problemen kende en al heel lang werd bedreigd (gehoorverslag, 13). Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen verklaring voor deze tegenstrijdigheden.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker eerst verklaarde dat hij zelf een klacht had ingediend bij de politie, waarna hij zijn verklaringen aanpaste en zei dat zijn broer was gegaan, om later dan te stellen dat zijn vader en zijn broer samen naar de politie zijn gegaan (gehoorverslag, 11-12). Verzoeker verklaarde ook eerst dat hij niet weet of zijn broer een kopie van die klacht heeft gekregen, terwijl hij later verklaarde dat zijn broer zo'n kopie heeft gekregen, maar dat die kopie zoek is geraakt (gehoorverslag, 12). Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat zijn vader en broer samen een klacht hebben ingediend, wat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet kan verklaren.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij met de bus van Pakistan naar Iran is gereisd (verklaring, vraag 35), terwijl hij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat hij in een vrachtwagen van Quetta naar Iran is gereisd (gehoorverslag, 5). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar vervoersmiddelen is gevraagd. Uit de verklaring die bij de Dienst Vreemdelingenzaken is opgesteld blijkt echter dat voor verzoekers volledige reisweg de gebruikte

vervoersmiddelen staan opgesomd, zodat mag worden aangenomen dat hem wel degelijk naar deze vervoersmiddelen werd gevraagd en de antwoorden zijn gebaseerd op de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker op geen enkele wijze heeft aannemelijk gemaakt dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken de verklaringen van asielzoekers niet met zorg worden genoteerd. De Raad stelt bovendien vast dat de vragenlijst en de verklaring die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden opgesteld in het Urdu aan verzoeker werden voorgelezen zodat hij de mogelijkheid heeft gehad om na te gaan of zijn antwoorden zorgvuldig werden genoteerd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een opmerking heeft gemaakt over de inhoud van deze documenten.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat de open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan en dat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg staat aangezien hij niet uit deze regio komt.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER